

Arrest

nr. 307 951 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM**
 Violetstraat 48
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 22 januari 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 26 augustus 2019, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.08.2019 werd ingediend en op data van 14.06.2022, 19.06.2023 en 01.09.2023 werd geactualiseerd door :

D., G.(geen R.R.)

[...]

Ook gekend als: D., B., [...]

Ook gekend als: D., C., [...]

E., B.(geen R.R.)

[...]

Ook gekend als: E., C., [...]

Ook gekend als: G., M., [...]

Ook gekend als: K., B., [...]

Ook gekend als: K., B., [...]

Ook gekend als: T., B., [...]

Ook gekend als: B., T.-A., [...]

Ook gekend als: S., D., [...]

Ook gekend als: E., C., [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

G., A.(geen R.R.)

Geboren te Antwerpen op xx.06.2010

G., Ana.(geen R.R.)

Geboren te Antwerpen op xx.04.2012

G., Anu.(geen R.R.)

Geboren te Antwerpen op xx.02.2016

Nationaliteit: Mongolië

Adres: J. [...] te 2600 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun drie kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen band zouden hebben met het land van herkomst van hun ouders. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Mongolië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Mongolië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Mongolië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Mongolië. Verzoekers hebben immers de Mongoolse nationaliteit en zijn in Mongolië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Mongoolse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit vindt bevestiging in het administratief dossier, met name uit het ICAM coaching gesprek dat plaatsvond op 27.03.2019 en waaruit blijkt dat de ouders helemaal geen Nederlands spreken, dat er in het gezin Mongools gesproken wordt en dat de kinderen zowel Mongools verstaan als het praten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen en dat zij door een terugkeer een substantiële achterstand zullen oplopen en mogelijk zelfs een schooljaar zouden verliezen. Naast het feit dat dit een desastreuze impact zou hebben om hun opleidings-en tewerkstellingskansen. Ze wijzen erop dat hun kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de Mongoolse taal en enkel Nederlands zouden spreken, waardoor zij zich niet zouden kunnen behelpen in het Mongoolse onderwijsstelsel. Ter staving hiervan leggen ze schoolattesten- en rapporten voor betreffende schooljaar 2018-2019 en een verklaring van school. Het feit

dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve wijzen we op het feit dat betrokkenen slechts zeer weinig bewijzen van scholing voorleggen en geen enkel bewijs van effectieve recente scholing. Wat de bewering betreft dat de kinderen niet vertrouwd zouden zijn met Mongools, deze bewering wordt tegengesproken door de objectieve elementen uit het administratief dossier. Op 27.03.2019 vond er een coaching gesprek plaats met het gezin waaruit bleek dat de ouders helemaal geen Nederlands spreken, dat de voertaal in het gezin het Mongools is en dat de kinderen dit zowel begrijpen als spreken. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen op basis van hun perfecte mondelinge beheersing van het Mongools niet vlot de overstap naar geschreven taal kunnen maken of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen maken niet aannemelijk dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Mongolië. Allereerst merken we op dat betrokkenen slechts bewijzen van scholing voor één schooljaar voorleggen, met name schooljaar 2018-2019. Het administratief dossier bevat geen bewijzen van latere scholing. Uit de voorgelegde verklaring van directeur B. blijkt wel een scholing vanaf schooljaar 2016/2017 tot en met 04.04.2019 (datum waarop het schrijven werd opgesteld). Uit dit attest blijkt tevens dat de ouders het Nederlands niet machtig zijn en telkens iemand meebrengen om te tolken. Verder stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat hun kinderen hier, buiten hun kerngezin, hechte sociale banden opbouwden. Er wordt namelijk geen enkele getuigenverklaring voorgelegd die specifiek op hun kinderen betrekking heeft noch enig bewijs van deelname aan buitenschoolse activiteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat de voertaal in het gezin het Mongools is en dat de kinderen Mongools en verstaan waardoor het niet aannemelijk is dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Aangezien betrokkenen geen asielprocedure opstartten, blijkt dat zij geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Betrokkenen tonen evenmin aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Betrokkenen maken aldus niet aannemelijk dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Mongolië.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen zich hoofdzakelijk in België zou situeren. Zij beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde privé-en gezinsleven en dat hierbij tevens rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van

het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. Bovendien kan de bestaande gezinseenheid volledig behouden blijven, aangezien geen enkel gezinslid over een verblijfsmachtiging beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden opgebouwd tijdens een beweerd verblijf van meer dan dertien jaar twee getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk of dat van hun kinderen van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij en hun kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Mongolië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat ook zichzelf nauwelijks nog banden zouden hebben met Mongolië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar voor mijnheer en ruim 26 jaar voor mevrouw in Mongolië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Zij beroepen zich op het feit dat zij geen onroerend goed hebben in Mongolië noch zicht op het verwerven van inkomsten zodat er ook geen economisch belang meer voorhanden is aldaar en zij niet zullen kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet zouden kunnen voorzien in hun eigen levensonderhoud niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij bij een terugkeer hun volledig sociale en familiale netwerk zouden moeten achterlaten en dat zij hierdoor een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zullen

oplopen. Betrokkenen tonen niet echter niet aan. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat er sprake is van een familiaal netwerk noch van een sociaal netwerk. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij al dertien jaar gedoogd zouden worden door de Belgische overheid. Betrokkenen hebben verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden, met name op 31.10.2007, 22.05.2008, 20.12.2008, 23.09.2011, 03.05.2012, 21.02.2013, 24.06.2013, 17.09.2014, 28.04.2015, 07.06.2018, 21.03.2019 en 02.09.2021. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en dat hij het grondgebied dienden te verlaten waardoor h/zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Betrokkenen betekenden verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 31.10.2007, 22.05.2008, 20.12.2008, 23.09.2011, 03.05.2012, 21.02.2013, 24.06.2013, 17.09.2014, 28.04.2015, 07.06.2018, 21.03.2019 en 02.09.2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar hebben nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2006 in België zouden verblijven, dat zij werkbereid zou den zijn, dat zij niet wensen af te hangen van het sociale zekerheidsstelsel, dat zij hun steentje zouden willen bijdragen aan het maatschappelijk systeem, dat zij hier een appartement zouden huren sinds 2016, dat zij beiden Nederlands zouden spreken, dat zij een succesvolle integratie doorlopen zouden hebben, dat zij nauw verweven zouden zijn met de Belgische samenleving, dat zij België als hun thuisland zouden beschouwen, dat zij hier steeds gewerkt zouden hebben aan een verantwoorde toekomst, dat er sprake zou zijn van een volledige en geslaagde integratie, dat zij twee getuigenverklaringen voorleggen evenals hun huurovereenkomst, een schrijven van hun oudste kind, verschillende foto's van het gezin, en een aanwezigheidsattest Nederlandse les voor mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan eerste verzoeker en de minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit bevel is als volgt gemotiveerd:

“De heer:

Naam, voornaam: D., G.

[...]

nationaliteit: Mongolië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als D.B.en als D.C.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

G.A., geboren op xx.06.2010, nationaliteit: Mongolië

G.An. geboren op xx.04.2012, nationaliteit: Mongolië

G.Anu., geboren op xx.02.2016, nationaliteit: Mongolië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de ouders totaal geen Nederlands spreken en dat de voertaal in het gezin het Mongools is, dat alle kinderen vlot spreken. Bovendien bevat het administratief dossier geen enkel recent bewijs van scholing van de kinderen. Het meest recente schoolattest betreft schooljaar 2018-2019.

Het gezins- en familieleven : De bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. Het gaat bovendien om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand :Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft. kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op. Zij zet deze als volgt uiteen:

“Het verzoekschrift werd te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing dd 08.09.2023 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op 15.09.2023

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Op 15.09.2023 werd zoals gezegd de bestreden beslissing ter kennis van verzoekende partij gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 16.09.2023 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is volgens de toegevoegd griffier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel pas ingediend op 22.01.2023 en is bijgevolg laattijdig.

Verzoekende partijen voeren echter aan dat de beslissingen niet werd betekend aan verzoekers omdat de beslissingen werden betekend op het oude adres. Verzoekers beweren dat zij tijdig hun huidige adres wel tijdig ter kennis heeft gebracht aan gemachtigde. Hiervan ontbreekt echter elk bewijs in het administratief dossier. Verzoekers leggen hier ook geen bewijs van bij in onderhavig verzoekschrift. Het huurcontract van nieuwe adres wordt pas voor de eerste keer voorgelegd als stuk bij huidig verzoekschrift. En dus niet voor het nemen van de beslissing. Meer nog, in de vraag tot stand van zaken van de raadsman van verzoekers dd. 17.06.2022 melden zij ook nog steeds het oude adres.”

2.2. In hun vraag tot horen van 8 februari 2024 antwoorden verzoekers daarop als volgt:

“Verzoekers dienden een aanvraag in met toepassing van art. 9bis VwL. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 14.06.2022, 19.06.2023 en 01.09.2023. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08.09.2023 en al deze actualisaties werden ook ontvangen en bij dit dossier gevoegd (cfr betwiste beslissing)

Tegenpartij meent dan ook, ten onrechte, dat het beroep laattijdig en derhalve onontvankelijk is. Zij stelt dat de beslissing d.d. 15.09.2023 ter kennis werd gegeven. Aan verzoekers werd de beslissing tot op heden nog niet betekend en tegenpartij zou dit blijkbaar, verkeerdelijk, betekend op hun oud adres en heeft aldus geen rekening gehouden met de stukken en actualisaties die wel ontvangen en opgesomd worden. Verzoekers actualiseerden hun aanvraag een laatste maal op 01.09.2023 (zie opmerkingen tegenpartij) en dit werd aan het dossier gevoegd..

Tegenpartij wijst in de nota naar een schrijven van de raadsman van verzoekers d.d. 17.06.2022 waarin het oud adres nog staat vermeld, doch inmiddels werden er nog actualisaties bijgebracht op 19.06.2023 en 01.09.2023, waarvan zij eveneens melding maakt. Verzoekers verwijzen naar hun stuk 3, zijnde de laatste actualisatie, waarin duidelijk hun huidige adres staat vermeld en niet het oude waarvan tegenpartij stelt daar de beslissing te hebben betekend.

Tegenpartij heeft niet alleen geen rekening gehouden met deze actualisatie en de melding van hun huidige adres maar ook niet met de stukken die gevoegd werden!”

2.3. Volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet het beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De verwerende partij betoogt dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen gebeurde op 15 september 2023. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier -dat geen inventaris bevat niettegenstaande artikel 7 van het PR RvV bepaalt dat het administratieve dossier wordt toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat- geen bewijs bevat van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Het administratief dossier is op dit vlak dus onvolledig. Daarenboven wordt het volgende vastgesteld:

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een “Automatische ontvangstbevestiging van je aanvraag humanitaire regularisatie” uitgaande van de Stad Antwerpen op 11 augustus 2023 inzake hun lopende aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, waarbij onder het kopje “mijn gegevens” het nieuwe adres van verzoekers, zijnde C. [...] te 2018 Antwerpen, wordt vermeld. Onder het kopje “documenten” wordt vervolgens vermeld dat “REGULARISATIE AANVRAAG” en “STUKKENBUNDEL” worden toegevoegd. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift ook een “ACTUALISATIE VAN HET VERZOEKSCHRIFT D.D. 30.08.2019 HOUDENDE AANVRAAG TOT MACHTIGING VOOR EEN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN DOOR EEN VREEMDELING: art. 9 bis van de vreemdelingenwet” toe dat is gedateerd op 7 augustus 2023, evenals de bij deze actualisatie horende stavingstukken. Als stuk 5 bij deze “actualisatie” wordt de huurovereenkomst gevoegd voor het nieuwe adres dat ingaat op 1 augustus 2023.

Niettegenstaande ook deze stukken zich ook niet in het administratief dossier bevinden kan er, gelet op de ontvangstbevestiging en de inhoud daarvan, worden van uit gegaan dat deze actualisatie en bijhorende stukken op 11 augustus 2023 aan de Stad Antwerpen werden bezorgd.

Gelet op de onvolledigheid van het administratief dossier en meer in het bijzonder gelet op het ontbreken van de stukken die gelieerd zijn aan een correcte betekening van de bestreden beslissingen worden, overeenkomstig artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet, de door verzoekers vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Derhalve moet worden aangenomen dat verzoekers hun adreswijziging voor het nemen van de bestreden beslissingen via een actualisatie en vooraleer de bestreden beslissing werd genomen aan de verwerende partij hadden meegedeeld en is de kennisgeving van de bestreden beslissingen op het oude adres van verzoekers niet geldig zodat deze de beroepstermijn van dertig dagen niet heeft kunnen doen ingaan, nog daargelaten de vaststelling die hierboven werd gedaan, namelijk dat het bewijs van betekening niet voorligt. De verwerende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat het beroep dat is ingediend op 22 januari 2024, laatijdig en onontvankelijk is.

2.4. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren tegen de eerste bestreden beslissing onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stellen niet te begrijpen waarom de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden en stellen verder:

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Men stelt dat verzoekers zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden om een aanvraag tot regularisatie in te dienen in België, doch dit is niet correct. De kinderen van verzoekers zijn in België geboren, lopen hier ook school en zijn schoolplichtig. De kinderen zijn thans 13 jaar, 11 jaar en 7 jaar.

Reeds uit andere dossiers is gebleken dat het voor kinderen, die afreizen naar een land dat niet het hunne is en waarvan zij de taal niet machtig zijn, zeer moeilijk is om te aarden of zich aan te passen. De manier van lesgeven en het belangrijkste, de taal, is compleet anders dan in België. Om zo maar aan te nemen dat de kinderen kunnen vertrekken (naar een land dat niet het hunne is) en er ook les kunnen volgen is zeer kort door de bocht en schendt de zorgvuldigheid. Het Mongools schrift is zeer complex waardoor het zeer moeilijk zal zijn voor de kinderen om er les te volgen en te aarden, zeker gezien zij al jaar en dag en uitsluitend in het Nederlands les krijgen en ook in de Nederlandse taal opgevoed worden.

"Het Mongoolse schrift is een afgeleide van het Oud-Oeigoerse schrift dat in opdracht van Dsjengis Khan voor het Mongools werd aangepast. De letters hebben allemaal drie vormen: een begin-, midden- en eindvorm. De beginvorm is de eerste letter van een woord, vervolgens zijn alle volgende letters middenvormen en ten slotte is de laatste letter een eindvorm. Het schrift wordt verticaal geschreven (van boven naar beneden), en van links naar rechts.

Tegenwoordig wordt in Mongolië alleen een aangepast Cyrillisch alfabet gebruikt, 'naar op de Mongoolse bankbiljetten staan wel zinnen in dit schrifttype. In China, met name in Binnen-Mongolië wordt wel nog het Mongools alfabet gehanteerd. Het alfabet wordt ook gebruikt om Xibe en eventueel om Evenks te schrijven. De overheid van Mongolië heeft in 2020 besloten dat het cyrillische alfabet in 2025 weer plaats gemaakt moet hebben voor het Mongoolse schrift."

Er wordt gesteld in de beslissing dat de kinderen wel in de moedertaal van de ouders zullen worden opgevoed, doch men gaat voorbij aan het feit dat in de leefwereld van de kinderen hoofdzakelijk Nederlands wordt gesproken. De kinderen lopen al hun hele leven school in het Nederlands, hun klasgenoten spreken Nederlands, hun vriendjes spreken Nederlands,... De kinderen worden wel degelijk hoofdzakelijk in het Nederlands opgevoed.

DVZ stelt ten onrechte dat verzoekers slechts bewijzen van scholing voor één schooljaar hebben voorgelegd, zijnde voor het schooljaar 2018-2019. Er wordt gesteld dat het administratief dossier geen bewijzen van latere scholing bevat. Niets is minder waar want verzoekers hebben hun dossier geactualiseerd en hebben ook bijkomende scholingsbewijzen en rapporten doorgestuurd. De onzorgvuldigheid waarmee dit dossier behandeld werd is des te frappanter omdat men wel degelijk bevestigt de actualisaties te hebben ontvangen (zie beslissing).. Uit de rapporten en stukken blijkt tevens dat de kinderen het zéér goed doen op school en goede resultaten behalen. Het spreekt dan ook voor zich dat de beslissing zeer onzorgvuldig genomen is door hiermee geen rekening te houden! (Actualisatie en stukken worden gevoegd in inventaris). Dat men een dossier meer dan vier jaar laat aanslepen om dan dergelijke onzorgvuldigheid aan de dag te leggen is een ernstige schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

Zij wijzen er verder op dat uit één en ander blijkt dat de kinderen een schooljaar zullen verliezen en dat dit een buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en benadrukken nogmaals:

“A., An. en Anu. lopen school in België. Dat de situatie van verzoekers en hun kinderen wel degelijk van die aard is dat elke terugkeer, zelfs een tijdelijke, naar het land van herkomst onmogelijk is. Het schooltraject dat de kinderen hebben afgelegd, dient hierbij zeker in aanmerking te worden genomen. Bovendien dient ook in aanmerking genomen te worden dat deze scholing volledig in het Nederlands heeft plaatsgevonden. Uit de actualisatie van het dossier blijkt duidelijk dat zij nog steeds schoollopen in België én uit de rapporten blijkt dat zij zeer goede resultaten halen. DVZ hield echter geen rekening met deze elementen. Zij stelt in haar beslissing dat er geen recente scholingsbewijzen voorliggen, nochtans werden deze bewijzen bezorgd d.d. 11.08.2023. Verzoekers brachten in hun actualisatie recente schoolattesten en rapporten bij. Dat het dan ook niet redelijk is om hiermee geen enkele rekening te houden.

Beide ouders vinden het belangrijk dat de kinderen de Nederlandse taal spreken.

Bovendien is het ook niet redelijk van verwerende partij om van verzoekers te verwachten dat zij A., An. en Anu. achteruit stellen en het risico lopen om hen een schooljaar te laten verliezen door tijdelijk terug te keren en een aanvraag te doen bij de bevoegde autoriteiten in hun land van herkomst. Ze hebben er geen onderkomen en de kinderen zijn niet vertrouwd met het Mongools schrift en zullen een ernstige leerachterstand ontwikkelen dewelke zij hun hele leven met zich zullen meeslepen en hun toekomst zal hypothekeren.”

3.1.2. In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot het opwerpen van de exceptie van onontvankelijkheid en geeft zij geen verweer op de middelen ten gronde.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor

zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen rekening gehouden met het geheel van omstandigheden, die wel degelijk als buitengewone omstandigheden moeten worden beschouwd, aldus verzoekers. Zij voelen zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij verwacht dat hun kinderen hun scholing in België plots stopzetten en terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen, terwijl in de aanvraag was aangegeven dat de kinderen niet vertrouwd zijn met het Mongools schrift en hierdoor een schooljaar zullen verliezen.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen en dat zij door een terugkeer een substantiële achterstand zullen oplopen en mogelijk zelfs een schooljaar zouden verliezen. Naast het feit dat dit een desastreuze impact zou hebben om hun opleidings- en tewerkstellingskansen. Ze wijzen erop dat hun kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de Mongoolse taal en enkel Nederlands zouden spreken, waardoor zij zich niet zouden kunnen behelpen in het Mongoolse onderwijsstelsel. Ter staving hiervan leggen ze schoolattesten- en rapporten voor betreffende schooljaar 2018-2019 en een verklaring van school. Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen

te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve wijzen we op het feit dat betrokkenen slechts zeer weinig bewijzen van scholing voorleggen en geen enkel bewijs van effectieve recente scholing. Wat de bewering betreft dat de kinderen niet vertrouwd zouden zijn met Mongools, deze bewering wordt tegengesproken door de objectieve elementen uit het administratief dossier. Op 27.03.2019 vond er een coaching gesprek plaats met het gezin waaruit bleek dat de ouders helemaal geen Nederlands spreken, dat de voertaal in het gezin het Mongools is en dat de kinderen dit zowel begrijpen als spreken. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen op basis van hun perfecte mondelinge beheersing van het Mongools niet vlot de overstap naar geschreven taal kunnen maken of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de aanvraag van 30 augustus 2019 die heeft geleid tot de eerste bestreden beslissing voerden verzoekers reeds aan dat de kinderen in België Nederlandstalig onderwijs genoten en dat het de belangen van deze minderjarige kinderen onherroepelijk zou schaden hen ertoe te verplichten zich naar Mongolië — een land met een andere taal en een andere en onbekende manier van leven— te begeven voor het indienen van een verblijfsaanvraag. Zij wijzen er daarbij op dat zij niet vertrouwd zijn met het Mongools en enkel Nederlands spreken, waardoor zij zich dus niet zullen kunnen behelpen in het onderwijs, hetgeen een duidelijke impact zal hebben op hun schoolloopbaan en opleidings- en tewerkstellingskansen. Dit zou immers tot gevolg hebben dat de schoolloopbaan van de kinderen wordt onderbroken, waardoor zij een substantiële achterstand zullen oplopen en gebeurlijk een schooljaar, zij het niet meerdere schooljaren, zullen verliezen.

Zoals besproken onder punt 2.3. moet worden aangenomen dat verzoekers de actualisatie van de aanvraag, gedateerd op 7 augustus 2023 op 11 augustus 2023 hebben overgemaakt aan het bestuur. Hierin wordt uiteengezet dat de kinderen moeilijk de school in België kunnen verlaten om te vertrekken naar Mongolië, om aldaar een aanvraag in te dienen. Er wordt op gewezen dat de kinderen geboren zijn in België, dat zij alle schoolplichtig zijn, dat zij hier al van kleins af aan en ondertussen reeds lange tijd school lopen in de Nederlandse taal en schrift, dat zij niet vertrouwd zijn met het Mongools schrift, dat het Mongools ver verwijderd en volledig verschillend is van het Nederlands, dat zij nog geen dag school liepen in Mongolië, dat zij dan ook een schooljaar zullen verliezen evenals de kans op een diploma. Ook hebben verzoekers bij deze actualisatie recente schoolattesten gevoegd, waaruit blijkt dat A. het eerste middelbaar succesvol heeft afgerond in juni 2023, dat An. in 2022-2023 in het vijfde leerjaar zat en dat Anu. in 2022-2023 in het eerste leerjaar zat. De stukken die ter zitting worden neergelegd bevestigen één en ander.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij uit de niet betwiste vaststelling dat de kinderen de Mongoolse taal perfect mondeling beheersen afleidt dat niet is aangetoond dat zij niet vlot de overstap zouden kunnen maken naar de geschreven taal of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Uit deze veronderstelling blijkt evenwel niet dat zij oog heeft gehad voor hetgeen in de actualisatie van de aanvraag werd uiteengezet aangaande het feit dat de kinderen niet vertrouwd zijn met het Mongools schrift, dat dit volledig verschillend is van het Nederlands en dat zij dus een schooljaar zullen verliezen. Minstens moet er op worden gewezen dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Immers, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat de kinderen zich de taal over een langere periode wel eigen zouden kunnen maken, wordt geen antwoord geboden op het in de aanvraag gestelde dat de kinderen een schooljaar zouden verliezen omdat ze het geschrift niet kennen. Er kan dan ook niet zonder meer worden van uit gegaan dat de vlotte overstap naar de geschreven taal waarover de verwerende partij het heeft zou impliceren dat de kinderen onmiddellijk zouden kunnen aansluiten op school. Dit klemt des te meer nu uit de actualisatie ook blijkt dat is aangetoond dat A. reeds in het secundair onderwijs les volgt, An. het lager onderwijs bijna heeft voltooid en ook Anu. tijdens het schooljaar 2022-2023 in het eerste leerjaar zat.

3.1.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens de formele motiveringsplicht zijn aangetoond. De middelen zijn in de besproken mate gegrond en leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2.1. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat onder meer oplegt om bij het nemen van een verwijderingsbesluit rekening te houden met het hoger belang van het kind.

3.2.2. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen nadat met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van zulk een aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Dit impliceert het antwoord op de vraag of verzoekers en hun kinderen al dan niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren.

3.2.3. Hierboven is gebleken dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk heeft geoordeeld over de kwestie of in hoofde van de kinderen van verzoekers buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Dit raakt aan het hoger belang van het kind. Uit de vernietiging van de eerste bestreden beslissing volgt dan ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS